

DEN SOM VAKTAR FLOCKEN

JOHAN RUNDBERG

DEN SOM VAKTAR FLOCKEN

Bokförlaget Forum

**Bokförlaget
Forum**

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm

www.forum.se

Copyright © Johan Rundberg 2025

Omslag: Nils Olsson, oink.se

Tryckt hos ScandBook EU, 2025

Första tryckningen

ISBN 978-91-37-50665-4

”Femtonåringen bereder sig att lämna flocken och bli sin egen. Han kan därför inte längre godkänna sina föräldrar, den eller de vuxna i flocken, som *allenarådande* ledare.”

– Ur *Barnaboken* av Anna Wahlgren

Dagen efter

Under polisens dörrknackning dagen efter dådet lämnade flera av de boende i området samstämmiga vittnesmål. Två höga smällar hade hörts med kort mellanrum runt elvatiden föregående kväll. Ingen av de närboende hade uppfattat det som något särskilt uppseendeväckande. Någon hade trott att det rörde sig om avgasknallar, vilket inte var långsökt, i kvarteret finns två bilentusiaster med inriktning på amerikanska sextiotalsbilar. Andra hade trott att det var kommunens viltvårdare som avslutade ett eftersök av ett påkört djur, rådjursstammen var ovanligt stor för årstiden och det hade inträffat flera påkörningar i direkt anslutning till bebyggelsen. Men framför allt var det ett lugnt område. Villorna längs slutningen ner mot järnvägsspåret beboddes fortfarande till stor del av förstaköparna från då området var nybyggt, eller nyblivna husägare i tidiga trettioårsåldern med småbarn.

Genom det lilla skogspartiet som ligger i direkt anslutning till området löper en smal gångstig som begagnas av dem som vill ta en genväg ner till busshållplatsen. Den första som gick stigen på morgonen den 28 september var Sune Olsson, sextiotvå år och egenföretagare i markisbranschen, och som var på väg till sin arbetsplats. Precis där den kommunalt skötta gräsmattan övergår i skog noterar Olsson att det ligger två skarpladdade hagelpatroner på marken. Ungefär tre meter in på stigen ligger liket av en kvinna i medelåldern, till synes skjuten i magen. På andra sidan stigen ligger kroppen efter en man, böjd baklänges över en liggande tall som nyligen avverkats på grund av röta. Mannen är träffad i halsen med svåra skador som följd. Kroppen saknar även vänster hand. Under efterarbetet kommer handen att

anträffas i anslutning till stubben, vilket tyder på att mannen försökt skydda ansiktet i samband med att skottet avlossades.

Uppskattningsvis fem meter från de två kropparna står en flicka i högstadieåldern med slutna ögon, klädd i den lokala idrottsklubbens omisskännliga färger. I händerna håller flickan ett hagelgevär. I rapporten noteras att geväret är av märket Rizzini och typen side-by-side. Olsson känner igen både flickan och kvinnan, vet att de hör till samma familj. Senare ska den tekniska undersökningen visa att tre personers fingeravtryck hittats på geväret: pappans, dotterns och den förmodade gärningsmannens.

Olsson noterar att flickan huttrar och andas ansträngt. Hon reagerar med rädsla när Olsson lägger en hand på geväret och frågar efter hennes namn. På uppmaningen att släppa vapnet svarar hon nekande. Under hela förloppet vägrar flickan att öppna ögonen.

Följande dialog återges av Olsson i polisrapporten.

Olsson: "Titta på mig. Släpp geväret nu."

Flickan: "Han sa åt mig att blunda."

Olsson: "Vem sa det?"

Flickan: "Vargen."

1

Sannas vänstra skinka har börjat domna av. Efter tre timmar i jakttornet går träsmaken inte att ignorera. Om hon ändå hade tagit med sig ett sittunderlag. *Rookie mistake*. Hon lovar sig själv att komma ihåg det till nästa gång. Just som hon sträcker sig efter termosens i ryggsäckens sidofack syns en rörelse i gräset vid gläntans bortre ända. Lugnt rätar Sanna på ryggen. Hon osäkrar studsaren och lutar kinden mot den lena kolven. I kikarsiktet syns en ensam vildsvinsgalt. Vad hon kan avgöra är djuret fullvuxet. Borsten är bara någon nyans mörkare än det höstbleka gräset.

Galten står blickstillä ungefär fem meter från skogsbrynet. Sanna centrerar hårkorset över bogen. Avståndet och vinkeln från tornet gör att det är ett riskfritt skott även om hon skulle missa. I bakhuvudet ekar kursledarens instruktioner och hon koncentrerar sig på att andas med magen. Vinden är försumbar, inget hon behöver kompensera för. Sanna kramar avtryckaren, hittar tryckpunkten. Tar ett sista djupt andetag och andas ut långsamt. Slagstiftet slår an med ett klick, men ingen knall kommer. Den uteblivna rekylén får kroppen att reagera med en reflex och pipan dunsar till mot vindskyddet. Från andra sidan ängen hörs ett rasslande när galten försvinner bland slyet.

Sanna drar tillbaka slutstycket, hon har glömt att föra in en patron i loppet. Skönt att ingen såg det. Hon låter slutstycket hänga öppet och ställer ifrån sig geväret. Skruvar istället locket av termosens som har mäklarfirman's logotyp, *Oscarson & Idling*, och håller upp en kopp kaffe i kåsan. Första klunken smakar

bränt och är full med grova korn. Med en svordom spottar hon ut de sumpiga resterna över vindskyddet. Thomas påfund att servera kokkaffe under jakthelgen var charmigt till en början. Tjugofyra timmar senare utan en vettig kopp börjar hon tappa tålamodet.

Thomas är den mer excentriska av Martins barndomsvänner och har nyligen sålt byggfirman han ärvt av sin far, men tar plats i styrelsen för det nya bolaget. Utöver jakten är vistelsen ett slags kombinerat firande av försäljningen och en inflyttningsfest, på Thomas nyinköpta lantställe strax väster om Strängnäs. Om man nu kan kalla en herrgård med femtiofem hektar utarrenderad åkermark och blandskog för lantställe.

Sanna tror inte att Martins idé om att ta jägarexamen var ett strategiskt drag för att få tillbringa mer tid hemifrån. De flesta i hans kompiskrets jagar mer eller mindre regelbundet, men Martin har aldrig verkat intresserad. Men så hade han föreslagit att de skulle göra det tillsammans, en *gemensam aktivitet* som han hade uttryckt det, nu när barnen inte längre behövde skjutas till träningar. Och själva utbildningen hade verkligen varit just det. Det var oväntat roligt att ligga bredvid varandra i sängen om kvällen och läsa om drevjakt, småvilt och högvilt. På det avslutande skjutprovet fick hon högre poäng än Martin. Vissa av hans vänner hade säkert haft problem med en sådan sak, men inte Martin. Under gårdagens fest hade han berättat om skjutprovet för var och varannan människa tills Sanna bad honom sluta.

Egentligen vet hon inte hur uppskattad hennes närvaro på träffen är. Även om jakthelgerna inte är exklusivt manliga tillställningar, åtminstone inte uttalat, så går det inte att undgå att märka obalansen. De deltagande kvinnorna går att räkna på en hand och är färre än serveringspersonalen. Men Martin vill ha henne där och det är huvudsaken. Nu går han drev medan hon sitter själv i ett jaktorn. Så mycket för den gemensamma aktiviteten.

Telefonen vibrerar till i fickan.

När kommer ni hem?

Sanna andas in genom näsan. Det är knappt två timmar sedan Mya frågade samma sak. Nästa meddelande kommer innan Sanna hunnit svara på det första.

Lamporna lyser

Det var typiskt för Mya. Hon skrev sms på samma sätt som hon pratade, i korta fragment av meningar som ofta krävde följdfrågor för att kunna tolkas.

Vilka lampor menar du? I huset?

Svaret kommer direkt.

Baksidan

Sanna suckar.

Pappa får titta på det. Vi kommer runt 17. Puss.

Hon avslutar med en hjärtemoji och stoppar tillbaka mobilen i fickan. Som väntat hade Mya messat om allt möjligt under helgen. Sanna hade inte uppfattat henne som orolig, det var bara så hon var, fångad i ett till synes omätligt kontrollbehov. Ändå hade det skett ganska tydliga framsteg på sistone. Förra terminen skulle Mya aldrig ha vågat vara ensam hemma med Teo en hel helg. Sanna känner ett styng av dåligt samvete för Teos skull. Han fick stränga order om att hålla sig hemma över helgen; för en aktiv sjuttonåring är det likvärdigt med ett fängelsestraff.

Lugnet bryts av mansröster på avstånd, det är Martin och Karl-Peter som kommer gående på grusvägen. Martin höjer handen till hälsning och Sanna vinkar tillbaka. Hon sätter tillbaka termosen i facket, hänger studsaren över axeln och klättrar ner från tornet.

Karl-Peter, eller KP som han kallas, tillhör den inre kretsen av barndomsvännerna och arbetar på Handelsbanken som något Sanna aldrig lyckas komma ihåg, men det har med strategier och prognoser att göra. Han ler varmt när de möts.

– Någon lycka?

– En galt. Men jag hade inte rent skott så jag höll.

KP nickar.

– Lika bra. Galtar är en chansning, är de brunstiga är köttet oätligt.

Martin ser nästan lättad ut. Efter gårdagens aktiviteter miss-tänker Sanna att han gärna låter styckkniven ligga oanvänd i packningen.

– Thomas har kallat till återsamling, säger han.

Sanna faller in i de båda männens lunk, tre i bredd på landsvägen. Skogens ljud omger dem och ingen säger särskilt mycket. För Sanna är den lilla promenaden helgens höjdpunkt hittills.

De flesta är redan tillbaka när Sanna, Martin och KP anländer. På baksidan av huvudbyggnaden finns en stor, stenlagd ute-plats. *Piazzan*, som Thomas kallar den. En eld brinner under Muurikkahällen där ett berg av minutiöst rensade kantareller ligger och fräser. På uteköket i betong står kristallglas med redan upphälld whisky, trälådan på skärbrädan förkunnar att det är Lagavulin 24.

– Ta ett glas, du, jag kan köra, säger Martin.

– Jag tror faktiskt att jag gör det.

Sanna tackar inte nej till whisky, särskilt inte till en Lagavulin. Dessutom verkar Martin fortfarande mör efter gårdagen. Det var länge sedan vännerna hade träffats, åtminstone så många på samma gång. Alkoholen hade flödat, som alltid när kompisgänget sågs. De flesta hade vaknat mer eller mindre bakfulla på söndagen. Dessutom, och det här skulle Martin aldrig erkänna ens under pistolhot, så föredrog han söta drin-
kar över rökig whisky.

– Hjärtinnerligt välkomna tillbaka!

Thomas talar manierat. Det är tydligt att han njuter av att få hålla hov, spela rollen av den extravaganta värd.

– Jag är så tacksam för att ni ville komma och tillbringa helgen

i min enkla boning. Och även om jaktlyckan varit något skral hoppas jag att ni kan tänka er att komma tillbaka, snart. Jag kan avslöja att det blir en kurs i korvstoppning i oktober, för alla som känner sig hågade.

Ångan och jublet stiger mot den mulna himlen när Thomas lyfter en tillbringare från ishinken och håller grädde över kantarellerna. Med en avslutande, dramatisk pose toppar han anrättningen med en näve parmesan. Thomas höjer sitt glas lite för häftigt, en skvätt tippas över kanten och landar på axeln utan att han märker något.

– För framtida segrar!

Sanna står lutad mot ett av ståborden, väntar på att Martin ska komma med maten. Runt omkring henne böljar sorlet från samtalen fram och tillbaka. Stämningen är fortfarande uppsluppen men något mer dämpad nu, det märks att de flesta har börjat tänka på hemfärden. Sanna smuttar på sin whisky medan hon betraktar männen i sina jaktkläder från Barbour och Laksen, tänker att de flesta av dem skulle kunna åka direkt till en bättre restaurang i stan utan att byta om. Trots en helg i skog och mark syns inte ett spår av jord på några stövlar, rispor på kinderna eller sorgkanter på naglarna. Ingen av männen på *piazzan* skulle komma på tanken att rensa flera kilo kantareller på egen hand. Svampen som puttrar på Muurikkan är med all sannolikhet inte från den egna skogen, utan från en saluhall.

Det är som en form av lajv, tänker hon. Utklädda kontorsjägare med mjuka händer. Än så länge är de i hyfsad form men flera har börjat få det trygga livets runda höfter. Vid det här laget har de flesta drabbats av någon av sorgerna som hör medelåldern till – sjukdom, skilsmässa eller föräldrar som gått bort – men på det stora hela har de levt sina liv skyddade från världens ondska.

Sannas blick fastnar på Martin där han står vid uteköket tillsammans med två av kollegorna från Thomas firma. Martin

pratar samtidigt som han förstärker sina ord med gester och mimik. Trots att Sanna inte hör vad som sägs förstår hon vilken historia det är han berättar, den om när hans föräldrar hörde kraftsande ljud i väggarna på fritidshuset och därför trodde sig ha fått möss, men det visade sig vara en hel koloni med fladdermöss. Sanna ser sin man berätta historien med målande rörelser och med ens fylls hon av en ömhet som överrumplar henne.

Martin ser inte alls samma saker som hon. Han befinner sig i sin flock, den övre medelklassens gossar. Omhuldade, trygga, självklara. Så lätta att raljera över. Men för Martin är allt det här, omgivningen, sättet att umgås, något helt naturligt. Han vet inget annat. Förr om åren kunde Sanna drabbas av osäkerhet vid liknande tillställningar. Tänka att någon skulle se igenom henne, se skillnaden mellan den hon var och den hon försökte vara. Känslan kan fortfarande drabba henne, men alltmer sällan. Hon har förstått att för andra är hon en del av flocken, förtjänt av sin plats.

– Sanna, käraste!

Thomas ansikte är rödblossigt av whiskyn och värmen från Muurikkan. Sanna får en kram som luktar skog om hösten, friskt och unket på samma gång.

– Det borde vara en kategori på dejtingapparna, säger Thomas menande. Kvinna som kan hantera ett vapen.

Sanna ler välvilligt medan Thomas skrattar gott åt sin egen lustighet. Trots att det gått mer än ett halvår sedan skilsmässan är Thomas fortfarande som en tryckkokare fylld av en till synes outtömlig mängd sexuella skämt och anspelningar som måste pysa ut med jämna mellanrum för att han inte ska explodera.

– Så fint du har gjort det här, säger Sanna ärligt. Det är verkligen ett riktigt drömhälsö.

Thomas blinkar långsamt, blicken är vattnig. Det märks att whisky redan tagit.

– Jag jobbar härifrån så mycket jag kan.

Barnen då? vill Sanna fråga, men biter sig i tungan i tid. Hon

vet ju att relationen fortfarande är infekterad och att barnen har tagit Cathrines sida.

– Jag önskar mig inget mer, säger Thomas medan han tittar ut över vidderna, tar ytterligare en klunk ur glaset och ser ut att bli tårögd av sina egna ord. Inget alls.

Martin kommer fram till deras ståbord, ställer ifrån sig två tallrikar fyllda med stuvade kantareller och grillat surdegsbröd.

– Jag hörde att du ska börja jobba kommunalt, säger Thomas vars uppmärksamhet fortfarande är riktad mot Sanna. Ursäkta frågan, men varför i helvete då?

– Du kan behöva någon på insidan, svarar Sanna. Det är bara en tidsfråga innan dina svartbyggen kommer tillbaka och biter dig i arslet.

Thomas ser perplex ut. Sedan frustar han till, tittar på Martin och skakar på huvudet. Handen flyger ut och han skålar så hårt med Sanna att hon är rädd att glaset ska gå sönder.

– Dricker whisky gör hon också. Du kan skatta dig lycklig, Oscarson.

Martin stryker bort lite parmesan som fastnat i skäggstubben. Sedan nickar han, nästan uttråkat, som om Thomas berättat något han hört tusen gånger förut.

– Jag vet.

Trafiken på E20 är oväntat tät, P4 rapporterar om en tidigare olycka vid Södertälje. Sanna bläddrar lite håglöst bland apparna i telefonen, undslipper sig en rap som smakar torv och tjära. I några sekunder låter hon tummen hovra över Outlook-ikonen. När hon till slut trycker ångrar hon sig genast. Nya mejlen är redan igång, inkorgen lyser blå av tvåhundra olästa meddelanden och hon skyndar sig att stänga appen.

– Kommer du ihåg att det är möte på skolan imorgon?

Martin stönar.

– Fan, var det imorgon, redan?

– Jag jobbar första dagen, som du minns.

Den subtila gliringen verkar gå Martin förbi, eller så låtsas han bara inte om den.

– Jag vet, jag vet, suckar han. Vad handlar det om? Är det utvecklingssamtal igen?

– Det skrev de inte. Men jag antar det.

Sanna har tänkt samma sak själv. Det är bara några veckor sedan hon var på första mötet för terminen. I fredags eftermiddag kom det ett mejl från Myas mentor om att de är kallade till ett samtal på måndag eftermiddag. Inget om att de kunde välja tid eller dag, eller om vad mötet gäller. Det gav henne en molande oroskänsla, men hon har lyckats slå bort tanken. Terminsstarten har ju funkat över förväntan. I slutet av åttan var Mya på gränsen till att bli hemmasittare. Något hände över sommaren, även om Sanna var osäker på vad.

– Just ja, Mya sa att lamporna på baksidan hade slagits på.

Det vinande ljudet från Audins elmotor stegras när Martin trycker på gasen och gör en omkörning.

– Kan vara att sensorerna inte är kalibrerade än, säger han. Firman sa att de kunde behöva justeras.

Sanna vänder sig om, lägger handen på hans lår.

– Kalibrera sensorerna. Vilken tönt du är. Tur för dig att du inte är singel, Tinder hade exploderat.

Martin ler blott.

– Hur vet du att jag inte är på Tinder?

Vid Nykvarn blir McDonald's-loggan synlig ovanför trädtopparna. Sanna lyfter handen från Martins lår och pekar mot avfarten.

– Sväng av här, det är akut.

– Allvarligt, säger Martin. Hade du inte kunnat kissa innan vi åkte?

– Det är inte det, säger Sanna. Jag måste ha en kopp anständigt kaffe innan jag avlider.

– Hallå, är det någon hemma?

Inget svar kommer. Huset luktar unket av instängd tonåring. På spishällen står en kladdig gryta med oklart innehåll som av allt att döma kokat över och fått torka in. I glasskålen från Reflections Copenhagen som står på soffbordet och som Sanna fick av svärföräldrarna på sin fyrtioårsdag ligger en välanvänd basketboll. Men bortsett från det ser hemmet i stort sett ut som när de lämnade det.

Till slut kommer Teo släntrande i trappan från övervåningen, klädd i shorts och Bullslinne.

– Är ni redan hemma?

Sanna pekar på glasskålen med bister min.

– Finn ett fel.

Obekymrat plockar Teo upp bollen och låtsas kasta den mot Sanna så att hon skriker till.

– Lägg av, det där är inte snällt.

Sanna kramar sin son, han luktar svett och hon slås som vanligt av det absurda i att något som kommit ur henne har kunnat växa till en meter och nittiotre centimeter.

– Hur har ni haft det? frågar Martin.

Teo stryker håret ur ögonen och ser ut som om någonbett honom åkalla en händelse årtal tillbaka i tiden. Sedan rycker han på axlarna.

– Jag har gejmat, mest.

– Så ingen fest?

– Jo, grabbarna var här och drog några linor, men de gick när aina kom. Handfatet i badrummet är sönder, förresten.

– Men herregud, säger Sanna, drar åt sig Teos linne och luktar på det. Hur länge sedan var det du duschade? Den här luktar ju ammoniak.

– Just ja.

Teo skiner upp.

– Jag och Hugo har en challenge, den som gör flest burpees i helgen vinner. Jag har gjort tvåhundra-trettio hittills.

– Mysteriet löst, säger Sanna med en grimas och släpper linnet. Har det gått bra med Mya?

Teo rycker på axlarna.

– Antar det. Vi har inte hängt, direkt. Hon hade några kompisar här.

– Jaså, var det Klara?

– Tror det. Och någon kille.

Martin höjer på ögonbrynen, möter Sannas blick.

– Någon du känner?

– Alltså jag träffade dem inte, hörde bara att någon var här.

Sanna fascinerar av sina barn. Trots att de bor under samma tak är det som om deras världar aldrig möts.

3

I garaget trycker Martin koden till vapenskåpet, ställer in gevären och låser. Han tar innervägen tillbaka, går in i köket och gläntar på kylskåpet för att göra en skadebedömning. De bunkrade upp i fredags för att ungarna skulle slippa handla. Nu är kylskåpet tomt sånär som på såsflaskor och grönsaker. Från den öppna köksdelen kan han se in i vardagsrummet. På mattan framför en av fåtöljerna syns ett ojämnt mönster av ljusrosa fläckar från något som spillts ut och nödortfigt torkats upp.

Martin sätter sig på huk och drar med handen över ryggen, som fortfarande är fuktig. Han börjar misstänka att det hänt mer under helgen än vad som hittills har erkänts. Efter att ha täckt fläckarna med ett rejält lager grovsalt kontrollerar han tejpen på undersidan av vinkylen. Ingen tvekan, dörren har öppnats under helgen. Men alla flaskorna verkar intakta, även fåtalet med skruvkork. Då har de inte tagit någon av lagringsflaskorna, åtminstone.

Martin brottas ofta med tanken på hur stor plats alkoholen tar i hemmet. De har en femtonåring och en sjuttonåring i familjen, är det då försvarbart att ha ett kylskåp fullt med vin i köket, belyst inifrån, med glasdörr som en butiksdisk? Ungarna ser ju hur han och Sanna gör, även om de inte dricker mer än andra familjer, väl? Ett par glas vin till middagen mitt i veckan, samma på helgen. Tre dagar av sju. Och gärna någon aw med kollegor där emellan. Alkoholen är ständigt närvarande, Martin förstår att barnen skolas in i drickande. Han kan ha

åsikter om att de ska göra sina läxor och vilka de umgås med. Men vad ska han säga den dagen en hemmafest spårar ur, eller någon av dem blir stupfull på stan?

Teo kommer in i köket, lägger armen om Martins axlar samtidigt som han öppnar kylskåpet och ser demonstrativt ledsen ut.

– Vad blir det för mat?

Sushin från Umami dröjer fyrtiofem minuter, det är alltid högt tryck på söndagar. Martin får notifieringen och hämtar maten på trappan, budet är redan borta.

– Jag trodde att det skulle bli kött, säger Teo när de sitter vid bordet. Ni har ju varit och jagat.

– Det fungerar inte så, förklarar Sanna. Vi får vår del när allt har styckats och delats upp inom laget.

Martin säger inget. Hellre att barnen får en bild av jakthelgerna som strapatsrika umbäranden än att de får veta hur det egentligen ser ut.

Mya lägger för sig av sushin. Just som hon ska ta första tuggan hejdar hon sig i rörelsen.

– Är det från Foodora?

– Maten är från Umami, svarar Martin. Men Foodora fraktade den från restaurangen, ja.

Mya lägger ifrån sig besticken.

– Varför?

– Varför vi använder oss av Foodora, menar du? För att vi inte hade tid att hämta maten själva.

– Vad då *tid*? Det tar fem minuter att köra till centrum.

Martin rör ut en klick wasabi i sojan.

– Jag menade inte riktigt så. Visst, det tar inte lång stund att hämta maten. Men vi valde att lägga den tiden på annat.

– Och då får någon annan göra det tråkiga åt er?

– Ungefär så, svarar Martin. Att göra tråkiga saker åt andra är en bra sammanfattning av deras affärsidé. Har ni haft debatt i skolan?

Mya har aldrig yttrat några politiska synpunkter förut. De gånger hon tagit upp nya ämnen har det oftast föregåtts av en diskussion i skolan.

– Jag kan väl ha en åsikt ändå, muttrar hon.

Sanna nickar uppmuntrande.

– Det är klart du kan. Och du kan välja att tänka i svart eller vitt. Men de flesta frågor är mer komplexa än så. Många budföretag har inte kollektivavtal, till exempel. Men Foodora har.

Mya rynkar pannan och Martin tror först att hon ska fråga vad ett kollektivavtal är. Istället lutar hon sig tillbaka i stolen och lägger armarna i kors.

– Och då är allt okej?

– Vi är inte ignoranta, säger Martin. Vi är medvetna om att det finns olika sätt att se på saken.

– Så ni är alltså medvetna om att ni gör fel, men gör det ändå?

Martin kväver en suck. Han är inte upplagd för ideologiska diskussioner, han vill äta sin sushi och dricka sitt vin.

– Vi försöker göra så rätt vi kan, säger Sanna. Till exempel äger ni inga kläder från kedjor som misstänks för barnarbete. Jag har även kollat upp städföretaget vi anlitar. Vi skulle komma undan med hälften av kostnaden om vi betalade svart, men vi vill göra rätt. Visst, det här är val som vi har kunnat göra för att vi har råd. Och vi hade förstås kunnat välja att inte ha städhjälp alls. Men jag tror att ni är rätt nöjda med att någon annan städar era rum en gång i veckan. Ni har ganska många förmåner som ni inte uppskattar, utan tar för givet.

– Chilla, muttrar Teo mellan tuggorna. Dra inte in mig i det här. Dessutom städar de väl inte bara våra rum, eller?

Mya lutar sig fram i stolen, plötsligt medveten om åtgången på maten.

– Hallå, hur många lax har du tagit? Nu är det mina som är kvar.

– Skyll på mig, du skulle ju inte ha.

– Skulle jag visst.

Med det är diskussionen över lika hastigt som den uppstod. Martin tänker att Sanna har rätt. Visst är deras barn typiska tonåringar, omedvetna om sina egna privilegier. För dem är det helt naturligt att få sin mat hemkörd och sina rum städade av någon de inte kan namnet på. Men barnens förmåner är något som bekymrar Sanna mer än honom. Ungarna hade väl inte dött av att ha brallor från H&M heller, men nu har de möjlighet att ge dem något annat, och Martin kan inte se vad som skulle vara den stora faran med det.

– Mamma, får jag ...

Alla hoppar till och Teo avbryter sig själv när lamporna utanför skjutdörrarna tänds. Det kalla, vita skenet från ledstrålkastarna lyser upp hela baksidan, från altanen bort mot den täta ligusterhäcken som avgränsar tomten.

– Herregud, vad rädd jag blev, utbrister Sanna med handen mot bröstkorgen. Är det meningen att de ska hålla på så där?

– *Told you*, muttrar Mya.

– Självklart ska det inte vara så, säger Martin. Firman ska ...

– Kalibrera sensorerna, fyller Sanna i. Du sa det. Men de får fan se till att komma i början av veckan, så här kan vi inte ha det, grannarna lär ju undra.

– Ungarna har varit i vinkylan, säger Martin när de ligger i sängen på kvällen.

Sanna lyfter blicken från mobilen.

– Har de tagit något?

– Tror inte det. Visserligen kan de ha bytt ut någon flaska, jag kollade inte jättenoga. Fläckarna på mattan ser ut som rödvin.

Sanna suckar.

– Ungarna är inte intresserade av din tempererade pinot noir, Martin. De vill ha cannabis. Och lustgas i ballonger, tydligen. Enligt Varning i Täby ser centrum ut som resterna av ett barnkalas varje söndagsmorgon.

Martin förstår inte hur Sanna kan ta så lätt på samtal om

alkohol och droger. Hon har inga problem med att Teo skämtar om droger, kan till och med göra det själv.

– Vi har ju vårt *eye in the sky*, säger han. Jag skulle kunna kolla upp det.

– Jag fattar inte varför vi skaffade det där, fnysar Sanna.

– Det gör du visst.

– Jo, men *inomhus*.

– Det är bara i hallen, säger Martin, och fortsätter sedan för att byta ämne: Vad tror du om killen?

Teo har haft flickvänner, men hittills har tanken på att Mya skulle ha den typen av relation känts avlägsen.

– Ingen aning, svarar Sanna. Hon har inte nämnt honom tidigare vad jag vet. Jag är bara glad att hon verkar umgås med Klara igen.

– Tänk om hon kunde hitta tillbaka till fotbollen, tillägger Martin. Hon rör sig för lite.

– Du kan ta det snacket om du vill, säger Sanna. Jag tänker inte göra det. Så länge hon är med på idrotten i skolan.

Martin aktiverar alarmet på mobilen och lägger den ifrån sig.

– Är du nervös för imorgon?

– Lite spänd, kanske. Men nervös, nej.

– Lova att jag aldrig behöver jobba på distans i sommarstugan, säger Martin.

Sanna vänder sig om och ger honom en sträng blick över glasögonbågarna.

– Det kan jag inte lova. Jag kommer att basera mitt utlåtande på din prestation den närmaste halvtimmen.

– Halvtimmen? utbrister Martin. Har det varit någon tantragubbe på ditt yogapass igen?

Sanna gapskrattar och lägger handen för munnen. Som väntat hörs ett dunkande ljud uppifrån taket. Mya har alltid avskytt högljudda känslöyttringar från sina föräldrar, positiva eller negativa spelar ingen roll. Sanna tar av sig glasögonen

och lägger dem på nattduksbordet. Sedan viker hon undan täcket, svingar vänsterbenet över Martin och häver sig upp till sittande.

– Jag måste ju fälla något den här helgen.

– Du får inte ordvitsa, säger Martin. Då blir det inget.

Örflen är inte överdrivet hård, men tillräckligt för att han ska komma på andra tankar.